

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

תמ"ש 60966-05-13

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופטת ג'מילה ג'בארין כליפה

תובע ד.ה.

נגד

נתבעת ש.ה.
ע"י ב"כ עו"ד הריש עותמאן

פסק דין

לפני תביעה של בן נגד אמו, המבוססת על עילה של פגיעה בפרטיות כמשמעה בחוק הגנת הפרטיות.

פתח דבר

1. התובע הינו בנה של הנתבעת; בין הצדדים ניטש סכסוך עמוק וקשה, המסתעף ושולח פארותיו להליכים משפטיים רבים, שהתביעה שבפניי ספיק אחד שלו. בסכסוך מתמשך זה מעורב גם מר א.ה., אביו של התובע, גרושה של הנתבעת אשר העיד מטעמה כאן; בתוך זה מונחת בפניי התביעה בה עסקינן.

טענות התובע

2. בחודש 11/2012 פרצה הנתבעת לחשבון הדואר האלקטרוני של התובע, שלפה ממנו תכתובת אישית, שינתה את סיסמת הכניסה לדוא"ל ובכך מונעת ממנו עד היום את הגישה לדוא"ל שלו. את העתק תכתובת הדוא"ל צירפה לתלונה שהגישה בתאריך 19/11/12 ללשכת עורכי הדין כנגד התובע (העתק מתלונה ותכתובת הדוא"ל – צורף כנספח א לתביעה); תלונה שנגנזה (נספח ב לתביעה).

3. לשיטת התובע, מעשי הנתבעת מהווים פגיעה בפרטיות על פי חוק הגנת הפרטיות: מעשה הפריצה לחשבון הדוא"ל של התובע מהווה עוולה של פגיעה בפרטיות כמשמעה בסעיף 2(1) לחוק הגנת הפרטיות; שליפת הדוא"ל מהווה עוולה של פגיעה בפרטיות כמשמעה בסעיף 2(5) לחוק הגנת הפרטיות; העברת תכתובת הדוא"ל ללשכת עורכי הדין, מהווה פגיעה בפרטיות משמעה בסעיף 2(10) לחוק. כן סירוב התובעת למסור בחזרה, עד להיום, את סיסמת הכניסה לחשבון הדוא"ל שלו ובכך מניעתו של התובע את הגישה למסמכיו האישיים, מהווה פגיעה – פגיעה מתמשכת-בפרטיות כמשמעה בסעיף 2(9) לחוק הגנת הפרטיות.

4. בנסיבות אלה ובהתחשב בשכלול 4 הפגיעות הפרטיות לרבות המתמשכת, הצהרת התובעת בעדותה כטענתו כי הפגיעות נעשו שלא בשגגה או חוסר הבנה אלא מתוך כוונה תחילה וזדון לפגוע בתובע בשמו במשלוח ידו ובפרנסתו – אז עותר כדלקמן: לחייב את הנתבעת לשלם לו פיצוי בסך 50,000 ₪ ללא הוכחת נזק. לחייב הנתבעת למסור את סיסמת הגישה לדוא"ל שלו. כן בסיכומיו עתר גם לחייב את התובעת, בשל התנהלותה במהלך הדיון, בהוצאות מוגברות.

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

תמ"ש 60966-05-13

תיק חיצוני:

טענות הנתבעת

5. הנתבעת מבקשת לדחות את התביעה;

לטענת הנתבעת, בתאריך 19/11/12 הגישה תלונה נגד התובע ללשכת עורכי הדין בדבר מעשה זיוף חתימת הנתבעת על מסמך בהליך הוצאה לפועל שפתחה נגד הגרוש שלה-אבי התובע וכן בגין התנהלותו בכספים שהתקבלו לטובתה בהליך הוצאה לפועל (העתק מתלונה-נספח א לתצהירה); בלשכה עורכי הדין הוסבר לה כטענתה כי עליה להמציא ראיות על זיופים להם טוענת, וכך בתאריך 21/11/12 העבירה ללשכת עורכי הדין העתק מהודעת הדואר, נשוא המרבה(נספח ד' לתצהירה), שתוכנה ניסיון התובע להגיש ללשכת עורכי הדין מסמכים מזויפים של משטרת ישראל לצורך קבלת רישיון עו"ד.

הנתבעת מכחישה את טענת התובע כי שלפה את הודעת הדואר מהדואר האלקטרוני של התובע; וטוענת כי חשבון המייל ממנהו נשלפה הודעת הדואר, הינו שייך לבתה ל.ה. (לראיה מפנה לנספחים ה, ו' ו ז' לתצהירה); לא הייתה פריצה לחשבון הדוא"ל שכן אינו שייך לתובע, אין לה כל קשר לשליפת הודעת הדוא"ל ואין לה כל קשר לשינוי סיסמת הגישה לחשבון זה. אין לה את הידע לעשות מעשים אלו. לטענת הנתבעת, העתק מהודעת הדואר זו הגיעה לידיה מגרושה

6. לשיטת הנתבעת מעשיה אינם מהווים פגיעה בפרטיות לפי חוק הגנת הפרטיות. גם בהנחה כי יש בצירוף תכתובת הדוא"ל לתלונה משום פגיעה בפרטיות התובע, הרי עומדות לנתבעת מספר הגנות הקבועות בחוק הגנת הפרטיות ובחוק איסור לשון הרע; ובתוכם סעיף 15(8) וסעיף 13(5) לחוק איסור לשון הרע – הגנת תום לב, כן סעיף 18 לחוק הגנת הפרטיות.

לשיטת הנתבעת, הודעת דואר זו, מהווה מעשה פלילי ומעידה על התנהגותו של התובע לרבות בעניין הזיופים שהם עיקר תלונתה נגדו, ועל כן סברה בתום לב כי מחובתה המוסרית החוקית להמציא העתק הימנה ללשכת עורכי הדין הדנה בתלונתה כנגד התובע על זיופים. כן לדידה, חשיפת תכתובת דוא"ל נעשתה במסגרת הליך שהתובע צד לו, ולשיטתה הזכות לפרטיות נסוגה מקום שיש בו חשש שבוצעה עוולה אזרחית/ פלילית. וגם אם הייתה פגיעה הרי יש בפגיעה ענין ציבורי המצדיק אותה. מטעמי זהירות הוסיפה הנתבעת טענה בסיכומיה, כי אם ביהמ"ש יקבע אחרת, הרי מדובר בפגיעה מצומצמת וכי החשיפה הייתה בפני לשכת עורכי הדין בלבד.

7. בתיק נשמעו ראיות. התובע לעצמו; הנתבעת העידה בעצמה ומטעמה גרושה מר א.ה. בהמשך הגישו הצדדים סיכומים בכתב.

פגיעה בפרטיות-מצב משפטי

8. על חשיבות זכות הפרטיות נאמר בעמ' 9341/05 התנועה לחופש המידע נ' רשות החברות הממשלתיות:

"הזכות לפרטיות היא מאדנני של המשטר הדמוקרטי. היא יסוד מרכזי בקשר שבין אדם לחברה. היא מאפשרת לפרט לממש את האוטונומיה שלו ולהגדיר את מערכת יחסיו עם החברה. השתתפותו של הפרט בחברה, נכונותו לתפקד כפרט השומר על כללי החברה וחוקיה, כפרט הנכון להתערב ולתרום, מותנית בידיעתו כי נתון לו גם מרחב פרטי שבו עושה הוא כבשלו ושבדין השליטה המלאה על הנעשה בו, כל עוד אין הדבר סותר את חוקיה המחייבים של החברה. יחד עם זאת, גם הזכות לפרטיות היא זכות יחסית..."

הזכות לפרטיות זכתה למעמד חוקתי במסגרת בחוק יסוד כבודו האדם וחירותו הקובע בסעיף 7(א) כי "כל אדם זכאי לפרטיות ולצנעת חייו"; כן גם בחוק הגנה על הפרטיות.

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

תמ"ש 60966-05-13

תיק חיצוני:

9. פגיעה בפרטיות מה?
סעיף 1 לחוק הגנה על פרטיות קובע לאמור:
"לא יפגע אדם בפרטיות של זולתו ללא הסכמתו".
באשר להגדרת המונח "פרטיות" והיקפו, אין הגדרה מדויקת. כאשר המחוקק בחוק הגנת הפרטיות קבע בסעיף 2 לחוק רשימה של מצבים שייחשבו כפגיעה בפרטיות (השווה עמ' 9341/05 התנועה לחופש המידע נ' רשות החברות הממשלתיות)

10. בפסיקה נאמר בהקשר זה בע"א 8483/02 אלוניאל בע"מ נ' מקדונלד, פ"ד נח(4) 314, :
"...זוהי הגנה אשר עניינה בצנעת חייו של הפרט ובפגיעה ברגשותיו שהוא חווה עת מופרת האינטימיות של חייו.
...עניינה של זכות הפרטיות הוא אפוא באינטרס האישי של האדם בפיתוח האוטונומיה שלו, במנוחת נפשו, בזכותו להיות עם עצמו ובזכותו לכבוד ולחירות".

זאב סגל במאמרו הזכות לפרטיות למול הזכות לדעת, עיוני משפט ט' תשמ"ג, עמ' 178, ציין:
"ברור שכל אדם זכאי למידה של אלמוניות ואינטימיות, ולניהול אורחות חייו באין מפריע. זכות זו תהא משמעותית רק אם תכלול בחובה את חופש ההכרעה של אדם להחליט איזה מידע אודותיו יהא נסתר מעיני הציבור. זכות כזו תגלם בחובה אינטרס פרטי מובהק של הזכות להגן על ה"אני" שבו מפני חדירתה של החברה לתחום הפרט. ענייניו הפרטיים של אדם כמוהם, מבחינות מסויימות, כקניינו של אותו אדם ולו הזכות לקבוע מה ייעשה ברכושו שלו."

דיון והכרעה

11. בטרם נבחן אם המעשים המיוחסים לנתבעת, מהווים "פגיעה בפרטיות" כמשמעה בחוק הגנת הפרטיות, יש לבחון תחילה אם התובע הצליח להניח תשתית ראייתית להוכחה עובדתית למעשים המיוחסים לנתבעת. רק אם התובע עובר משוכה זו, אז נבחן אם יש פגיעה בפרטיות.

12. התובע מבסס את עילת התביעה על מעשה של פריצה לחשבון הדוא"ל שלו, שינוי הסיסמה, שלילת תכתובת והעברתה ללשכת עורכי הדין.

אין מחלוקת כי הנתבעת קיבלה לידיה העתק מתכתובת הדוא"ל, נשוא התביעה, אין מחלוקת כי היא העבירה אותה ללשכת עורכי הדין. אלא מה, המחלוקת הינה בשאלה האם הנתבעת פרצה לחשבון דוא"ל השייך לתובע, כאשר לשיטת התובע מדובר בחשבון דוא"ל שלו וכי הנתבעת פרצה לחשבון זה, ואילו הנתבעת טוענת כי מדובר בחשבון דוא"ל של הבת שלה, וכי לא פרצה לחשבון זה.
האם התובע שנטל ההוכחה רובץ עליו הצליח להוכיח כי מדובר בחשבון דוא"ל שלו?

13. עיון בתכתובות דוא"ל, נשוא המרבה, (נספח ב' לכתב הגנה- אליה מפנה גם התובע בסיכומיו) מעלה כי מדובר בתכתובות בין התובע לבין דוד בענין אישורי משטרה; תכתובות אלה, נשלחו מחשבון דוא"ל "XXXX"; אל SH חשבון הדוא"ל של הנתבעת(לענין מייל הנתבעת ראה עדותה עמ' 11ש1).

לשיטת התובע מדובר בחשבון דוא"ל שלו ולראיה טוען בסיכומיו כי החשבון מוגדר תחת שם הבעלים XXXX שמותיהם של התובע ואשתו; כך העובדה שעל גבי תכתובת דוא"ל כתוב שמו של התובע כבעל החשבון והעובדה שבדוא"ל הייתה תכתובת אישית של התובע שצורפה לתלונה שהגישה הנתבעת נגדו, אינן משאירות ספק כי מדובר בדוא"ל שלו;

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

תמ"ש 60966-05-13

תיק חיצוני:

- הנתבעת מתנגדת וטוענת בתורה כי מדובר בדוא"ל השייך לבתה ל' המתגוררת בארה"ב-
אחותו של התובע, אך התובע עשה בו שימוש.
14. סבורני כי התובע לא הצליח להוכיח את טענתו כי מדובר בחשבון דוא"ל שלו, וזאת
מהטעמים הבאים:
- התובע נחקר בפניי ומסר גרסה קצרה, כוללת, דלת פרטים.
- התובע לא הביא ראיות ישירות ומוצקות כי מדובר בחשבון דואר שלו הוא; התובע אף
אישר כי לא פנה "לגוגל" לקבל אישור למי שייך חשבון הדוא"ל נשוא התביעה (עמ' 4-5; 8-9);
השווה גם עמ' 6-8).
- תחת זאת, התובע מבקש להוכיח גרסתו דרך שם החשבון ותוכנו, אך אין די בכך; לשיטת
התובע עצמו מדובר בחשבון הנקרא "XXX", הנה כי כן החשבון כולל שני שמות, אחד שלו
ושל אשתו כטענת התובע כאשר השם האחר אינו שלו.
- ראשית, אין די ברישום השם בחשבון הדוא"ל בכדי להעיד על הבעלות בחשבון הפרטי. שכן
הבעלים של החשבון הפרטי של הדוא"ל או הפותח של החשבון יכול לרשום את השם שהוא
רוצה. שנית, מצב הרישום של חשבון הדוא"ל, פוגם בטענת התובע כי מדובר בחשבון
דוא"ל שלו, שכן רשום שני שמות ולא רק שם התובע ואשתו.
- בנוסף, תוכן תכתובת דוא"ל לגופה, המעידה לכאורה על תכתובת אישית בין התובע לבין
אחר, אין די בה כי להוכיח כי תכתובת זו נעשת מתוך חשבון דוא"ל של התובע עצמו;
כידוע משתמש בדוא"ל אינו בהכרח הבעלים של אותו חשבון.
- כן, גרסת התובע זו נחלשת משסיפקה הנתבעת גרסה הגיונית וסבירה יותר לזהות בעלים
של חשבון דוא"ל זה.
15. לגרסת הנתבעת, חשבון דוא"ל נשוא התביעה, שייך לבתה ל.ה.
- הנתבעת עמדה על כך גם בחקירתה הנגדית; וגרסתה לא נסתרה.
- כן הנתבעת צירפה לתצהירה מסמכים שונים שיש בהם כדי לתמוך בגרסתה.
- א. דף מ"גוגל" XXX (נספח ו לתצהיר הנתבעת) ממנו עולה כי חשבון הדוא"ל "XXXX", נשוא
התביעה (ג.ה.), הינו על שם "ל.ה." אשר ה"recovery email" הנו "XXX"; חשבון הדואר
השני של ל' כפי שמסרה הנתבעת.
- ב. מסמך אחר, תכתובת מחשבון דוא"ל של "ד.ה. ל- ל'", חשבון נשוא תביעה דנן (ג.ה.),
לחשבון של "ר.ה.", משנת 2008 (נשלחה 7/2013 לחשבון הנתבעת); נספח ו' לתצהיר
הנתבעת; בתכתובת זו נמצא לכאורה כי ד' מספר ל "ל" כי הוא משתמש המון בחשבון
שלה "XXXX", נשוא התביעה!.
- התובע נחקר בעניין תכתובת זו (נספח ו לתצהיר נתבעת) והוא הסתפק בתשובה "מי אמר
שאני כתבתי את זה? למה לא הבאת תצהיר של ל'?" (עמ' 32-30)
- ג. תכתובת דוא"ל מחודש 7/2013 (נספח ה' לתצהירה) מחשבון דוא"ל של הנתבעת לבין
חשבון של "ר.ה.", וזה בעלה של בתה ל.ה., כאשר מדובר בדוא"ל של ל' (עדות
נתבעת עמ' 11-4 עמ' 12-5); בתכתובת זו נמצא לכאורה כי ל' מספרת לאמא שלה-
הנתבעת, כיצד היא והתובע דיברו על אפשרות פתיחת עסק באינטרנט. וכי היא נתנה לו

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

תמ"ש 60966-05-13

תיק חיצוני:

לצורך פרסום, הסיסמה שלה למייל XXX , נשוא תביעה (ג.ג.), אך התובע "השתלט" על חשבון דואר שלה והתחיל להשתמש בו. ; השווה בעניין זה גם עדות הנתבעת עמ' 11ש4-5).

16. לסיכום אני קבעת כי התובע לא עמד בנטל ההוכחה הרובץ עליו, כי חשבון הדוא"ל נשוא התביעה הינו שלו הוא .

האם הנתבעת פרצה לחשבון הדוא"ל שבנדון?

17. התובע לא הוכיח גם את טענתו כי הנתבעת "פרצה" לחשבון דוא"ל שלו וזאת מהטעמים הבאים :

18. גם אם תמצי לומר כי מדובר בחשבון דוא"ל של התובע, הלה לא הוכיח כדבעי את גרסתו כי הנתבעת פרצה לחשבון זה, כאשר גרסה זו לגופה אינה משכנעת דיה.

לשיטת התובע, תכתובת הדוא"ל נשלחה ישירות מחשבון הדוא"ל של התובע אל חשבון הדוא"ל של הנתבעת, דבר המסגיר הנתבעת כמי שפרצה לחשבון הדוא"ל של התובע ושלפה ממנו את התכתובת, נשוא התביעה.

גם בחקירתו, כשנתבקש להסביר כיצד הוא יודע שהנתבעת פרצה לחשבון הדוא"ל, לא ידע להפנות לראיות ישירות והשיב כי :

"היא הגישה תלונה ללשכת עורכי הדין שאליה צורף נספח שהיה בדוא"ל , מפנה לנספח ב' של התלונה שהגישה ומצורף לכתב הגנה , ושם רואים שמהדוא"ל שלי זה נשלח לדוא"ל שלה ביום 6.7.11". ואז נשאל :

"ש. אם זה נשלח אליה אז זה מעיד שהיא לא נכנסה לדוא"ל הנטען?

"ת. זה מעיד שהיא פרצה לדוא"ל שלי" (עמ' 4ש24-18).

אולם לדידי, שליחת תכתובת מחשבון דוא"ל של התובע כטענתו לחשבון דוא"ל של הנתבעת , אין די בה כהוכחה לכך שהנתבעת היא זו שפרצה לחשבון ושלחה את התכתובת לחשבון דואר שלה, במיוחד משאין בדל ראיה לנסיבות "פריצת" הנתבעת לחשבון ובתוך זה אין ראיות לכך שהנתבעת יודעת את סיסמת הגישה לחשבון הדואר, אין ראיות לכך ששינתה סיסמה זו והצליחה בכך לפרוץ את החשבון.

מה גם לטעמי, מצב של שליחת הודעה או תכתובת מחשבון דוא"ל של התובע כטענתו לחשבון דוא"ל של הנתבעת, מעלה בצד אפשרות שטוען לה התובע-פריצת הנתבעת, אפשרות אחרת , כך שלא מן הנמנע כי "פלוני אחר" הצליח להיכנס בדרך כלשהי לחשבון הדוא"ל של התובע ולשלוח את התכתובת לחשבון הנתבעת, במיוחד בעידן הטכנולוגיה של היום, כאשר לכתובת הדואר זה של XXX. ניתן להיכנס מכל מכשיר סלולארי או מחשב .

רוצה לומר כי התובע לא הצליח להביא ראיות מוצקות הקושרות את הנתבעת –ולא אחר- לפריצת חשבון הדוא"ל ,אם בכלל.

כן גרסה זו של התובע כשלעצמה אינה סבירה בעיני ; אם הנתבעת פרצה לחשבון הדוא"ל, מדוע שתשלח לעצמה תכתובת זו "ותסגיר"- כלשונו של התובע- את עצמה!! האם לא תדאג הנתבעת לקבל אותה תכתובת בדרך אחרת "שתרחיק את עצמה" מהמעשה המיוחס לה?!

מלבד זאת, לגרסתו של התובע כי הנתבעת "פרצה" לחשבון הדוא"ל שלו, אין כל ראיות ישירות או ראיות מוצקות אחרות להוכחתה.

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

תמ"ש 60966-05-13

תיק חיצוני:

גרסת התובע בעניין זה אף מתערערת נוכח גרסתה הנגדית של הנתבעת, המקובלת עליו, כי לא פרצה לחשבון הדוא"ל, כפי שאפרט להלן.

גרסת הנתבעת

19. הנתבעת טענה כי לא פרצה לחשבון הדוא"ל ובצד זה הסבירה כיצד התכתובת הגיעה לידיה.

הנתבעת עמדה על גרסתה כי לא פרצה לחשבון הדוא"ל; הנתבעת הצהירה כי לא הייתה כל פריצה לחשבון דוא"ל, וכי אין לה כל קשר לשינוי הסיסמה ולא לשליפת התכתובת כאשר אין לה את הידע לעשות זאת; גרסה זו עמדה במבחן החקירה הנגדית ולא נתערעה; הנתבעת העידה כי:

"אני באה לבית המשפט להגיד את כל האמת ורק האמת ואתה יכול לנסות לבלבל אותי ולתאריכים, אני אומרת לך שאין לי את היכולת לעשות את זה אני לא מסוגלת להיכנס למייל של מישהו אחר להוציא ממנו מידע, אין לי את הכלים, אני לא יודעת לעשות את זה, חוץ מלדבר בסקיף עם בתי ולנגב אבק אני לא יודעת, אתה בעצמך יודע שאני בקושי יודעת להשתמש במחשב" (עמ' 12 ש 5-9);

הנתבעת חזרה על כך פעם אחר פעם, ואף הביעה נכונות לבדיקת פולגרף בענין זה (עמ' 13 ש 31-30, עמ' 14 ש 5-1, ש 25)

התרשמתי לחיוב מדבריה אלה של הנתבעת אשר נאמרו בספונטאניות, ואני נותנת בהם אמון מלא.

20. הנתבעת טענה בכתב הגנה מטעמה כי היא קיבלה את העתק תכתובת הדוא"ל מגרוש שלה-אם כי בהמשך ובמהלך חקירתה העידה באופן ספונטני, פתוח, ללא התחכמות כי היא קיבלה לידיה שני עותקים מתכתובת הדוא"ל, אחד מהגרוש שלה שקיבל אותו בדואר ושלה לה אותו בפקס (עמ' 10 ש 20-18 וש 29 ועמ' 15 ש 4-3 וש 8), והשני מהבת שלה ל' ששלחה לה בדוא"ל (עמ' 10 ש 21-19 ועמ' 12 ש 4).

הנתבעת העביר את תכתובת הדוא"ל בפקס ללשכת עורכי הדין (עמ' 15 ש 21-20). אולם הנתבעת אינה זוכרת איזה העתק, האם זה שקיבלה מהגרוש שלה או שמא מהבת שלה, שכן לדבריה "שניהם היו אותו דבר" (עמ' 10 ש 25-24). לשיטת הנתבעת "אני טוענת שהמכתב הגיע אלי אך אני לא פרצתי למייל" (עמ' 14 ש 1-2).

21. אין מחלוקת כי הנתבעת קיבלה לידיה העתק מתכתובת הדוא"ל אולם כאן מעלה התובע טענות הפוגמות לשיטתו במהימנות גרסת הנתבעת (ראה סעיפים 13-7 לסיכומיו); הוא מעלה סתירות וסימני שאלה לשיטתו- בענין מקור קבלת תכתובת הדוא"ל, כאשר הנתבעת טענה פעם כי קיבלה העתק מהגרוש לה, ופעם אחרת מהבת שלה-טענה חדשה שלא נזכרה בכתה הגנה/תצהיר – ופעם נוספת כי קבלה משניהם, זאת בשים לב לכך שדוא"ל הינו של התובע. כן מעלה הנתבע טענות כלפי מהימנות גרסת העד איתן; התובע בטיעון מנסה להוכיח את גרסתו כי הנתבעת פרצה לחשבון הדוא"ל.

22. לאחר שבחנתי את טענות התובע ועדותו ובחנתי את עדות הנתבעת והעד מטעמה א.ה., הגעתי לכלל מסקנה כי אין בטירונויותיו של התובע כדי לפגם כליל בגרסת הנתבעת ולגרום לה לקרוס.

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

תמ"ש 60966-05-13

תיק חיצוני:

23. עדות הנתבעת לעניין מקור קבלת תכתובת הדוא"ל, מקובלת עליי; הנתבעת בעדותה זו חזרה על גרעין גרסתה כי קיבלה לידיה תכתובת הדוא"ל, אך לא פרצה לחשבון הדוא"ל. הנתבעת הוסיפה והסבירה כיצד קיבלה לידיה את תכתובת הדוא"ל:

אני מקבלת עדותה של הנתבעת לפיה היא קיבלה לידיה שני עותקים מתכתובת הדוא"ל, אחד מ- א'-הגרוש שלה שקיבל אותו בדואר ושלה אתו בפקס.

חזוק לגרסה זו נמצא בעדות א.ה. עצמו, אשר הגיש תצהיר מטעמה. א' הצהיר כי הוא יודע מזה זמן אודות תכתובת הדוא"ל וכי הגיש תלונה בגינה ליחידת חקירות הונאה ארצית ביבנה; כן הצהיר כי העביר לנתבעת העתק מתכתובת הדוא"ל זו כדי לברר באם יש לה מידע לגביהם שיכול לסייע בחקירה המשטרתית. איתן נחקר על תצהירו והוא הותיר בי רשם חיובי; הוא מסר כי קיבל את תכתובת הדוא"ל בתיבת הדואר (עמ' 32-31 ועמ' 1-3) וכי העביר אותה בפקס לנתבעת (עמ' 25); גרסה זו של איתן תואמת ומתיישבת עם עדות הנתבעת עצמה (עמ' 10 ש 20-18 וש 29 ועמ' 15 ש 4-3 וש 8).

24. התובע העלה סימני שאלה באשר להעדר אישור פקס וגם בענין העדר תלונה שהגיש א' כטענתו, בניסיון להפריך את גרסת הנתבעת כי קיבלה העתק תכתובת דוא"ל מ- א'. ניסון שלא צלח.

-אמנם אין בפניי אישור לשליחת התכתובת בפקס לנתבעת ואין "אישור" כזה על גבי התכתובת, כאשר הנתבעת וגם א' נחקרו בענין זה (ראה עדות הנתבעת עמ' 15 ש 22-25 ועמ' 11 ש 24-27; עדות איתן עמ' 28 ש 13-15) אך דומני כי העדר אישור כזה מתגמד נוכח עדותם הישירה של הנתבעת ואיתן, השולח והמקבל, בענין זה.

כך גם לעניין העדר אישור הגשת תלונה ע"י א' בעניין תכתובת דוא"ל נשוא תביעה דנן, וכאן תולה התובע את יהו בנ/1. בהתאם לצו בית משפט, נמסר מרס"ב ש' -רשם פללי עפולה במשטרת ישראל, כי מבדיקה במחשב המשטרה לא נמצאה תלונה בתאריך 13/12/11. אך גם בכך אין להושיע לתובע.

א' העיד כי קיבל את תכתובת הדוא"ל בתיבת הדואר (עמ' 32-31 ועמ' 7 ש 1-3) ובעבור 3-5 חודשים ניגש למשטרה (עמ' 7 ש 4-7 ועמ' 9 ש 19-22). איתן נחקר בשאלת הגשתו לתלונה במשטרה, האם יש אישור הגשת תלונה, מה עלה בגורלה של התלונה ומדוע לא בירר זאת; איתן השיב לשאלות אלו והסביר בפשטות כי הוא ניגש למשטרת יבנה ב13/12/11 (עמ' 17-18 ועמ' 29 ש 6) ומסר את המידע שיש לו, אך לא היה מסמך בכתב ולא טופס רשמי (עמ' 16-18) לדבריו הוא לא בקש אישור בדבר הגשת תלונה (עמ' 18) כן הוסיף א' כי גם היום אינו יודע מה עלה בגורל ה"תלונה" (עמ' 16-18); גרסה זו של א' לא נסתרה. העדר אישור הגשת תלונה אינו מקעקע את גירסת א' שכן לא בגין כל פנייה למשטרה תמיד נפתחת ונרשמת תלונה.

אם כן עדותו של א' עמדה במבחן החקירה הנגדית כאשר והתובע לא הצליח להפריך אותה.

25. הנתבעת העידה גם כי קיבלה עותק שני מהבת שלה ל' ששלחה לה אותו בדוא"ל. כאן הסבירה, כי תוך כדי שיחה עם בתה ל', דיברו ביניהם גם בנושא זה ובתוך כך סיפרה לה ל' שראתה רישום בעניין זה בדוא"ל שלה ושלחה לה העתק (עמ' 10 ש 16-22) (עמ' 12 ש 21 ועמ' 14 ש 26-30) ולכן התכתובת נושא את המייל של הנתבעת עצמה (עמ' 15 ש 5-6); עדות זו סבירה והגיונית זאת במיוחד כאשר הדבר מקבל ביטוי מפורש על גבי תכתובת הדוא"ל נשוא תביעה.

אמנם הנתבעת העידה לראשונה בעניין קבלת עותק מבתה לילך; הנתבעת נשאלה מדוע לא טענה לזה קודם והיא השיבה בהגינות ובכנות כי לא נשאלה (סעיף 11 ש 6-7) וכי "כל הזמן

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

תמ"ש 60966-05-13

תיק חיצוני:

אומרת שהמייל הגיע מ- ל'... (עמ' 12-5-4) ודבריה אלה מקובלים עליי ומשכנעים; ובמיוחד שלאורך כל גרסתה היא טענה שחשבון הדוא"ל הינו של הבת ל'. מסקנה: אני מקבלת את גרסתה של הנתבעת לפיה היא קיבלה את תכתובת הדוא"ל, מ- א.ה. וגם מבתה ל'. בכך למעשה נשמט גם הבסיס מתחמת לגרסת התובע כי הנתבעת "פרצה" לחשבון הדוא"ל וכך השיגה אותה תכתובת.

פגיעה בפרטיות?

27. התובע לא הניח תשתית ראייתית מספק להוכחת גרסתו כי הנתבעת פרצה לחשבון הדואר האלקטרוני של התובע, שלפה ממנו תכתובת אישית, שינתה את סיסמת הכניסה לדוא"ל ובכך מונעת ממנו עד היום את הגישה לדוא"ל שלו; במצב דברים זה נופל מאליו הבסיס לכל טענות התובע כי מעשים מיוחסים אלה לנתבעת, מהווים פגיעה בפרטיות על פי חוק הגנת הפרטיות: מעשה הפריצה; שלפת הדוא"ל כן סירוב הנתבעת למסור בחזרה, עד להיום, את סיסמת הכניסה לחשבון הדוא"ל שלו; אני דוחה על טענות התובע בענין זה.

העברת תכתובת הדוא"ל ללשכת עורכי הדין

28. אין מחלוקת כי הנתבעת העבירה העתק תכתובת הדוא"ל ללשכת עורכי הדין בצירוף לתלונה מיום 19/11/12 שהגישה היא נגד התובע; תלונה זו נגנזה בהתאם להחלטה מיום 19/5/2013 (צורפה כנספח לכתב התביעה). השאלה עתה הינה, האם יש בכך משום "פגיעה בפרטיות", כמשמעה בסעיף 10(2) לחוק הגנת הפרטיות כטענת התובע?

29. סעיף 10(2) לחוק קובע לאמור "פגיעה בפרטיות היא אחת מאלה: (10) פרסומו או מסירתו של דבר שהושג בדרך פגיעה בפרטיות לפי פסקאות (1) עד (7) או (9);

אולם התובע לא הוכיח אם מעשה העברת תכתובת הדוא"ל ללשכת עורכי הדין, מהוה פגיעה בפרטיות כמשמעה בסעיף 10(2) לחוק הגנת הפרטיות; התובע טען באופן כללי ללא פירוט ומבלי לנמק כדבעי לאיזה "פגיעה" מפסקאות 1-7 או 9, הוא טוען כשמתבסס על סעיף 10(2) לחוק. כאשר אין די בכך כדי להיכנס לגדרי סעיף זה.

30. בכל מקרה לטעמי העברת העתק תכתובת דוא"ל בנסיבות מקרה דנן ללשכת עורכי הדין אינה מהווה "פגיעה בפרטיות" כמשמעה בחוק הגנת הפרטיות, משלא הוכח כי הנתבעת פרצה לחשבון הדוא"ל, אלא המסמכים הגיעו אליה באמצעות אחרים.

הגנת תום לב

31. בכל מקרה דומני כי לנתבעת עומדת הגנת תום הלב הקבועה בסעיף 18 לחוק. סעיף 18 לחוק קובע:

"במשפט פלילי או אזרחי בשל פגיעה בפרטיות תהא זו הגנה טובה אם נתקיימה אחת מאלה:

(1) הפגיעה נעשתה בדרך של פרסום שהוא מוגן לפי סעיף 13 לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965;

(2) הנתבע או הנאשם עשה את הפגיעה בתום לב באחת הנסיבות האלה:

(א) הוא לא ידע ולא היה עליו לדעת על אפשרות הפגיעה בפרטיות;

(ב) הפגיעה נעשתה בנסיבות שבהן הייתה מוטלת על הפוגע חובה חוקית, מוסרית, חברתית או מקצועית לעשותה;

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

תמ"ש 60966-05-13

תיק חיצוני:

- 1 הפגיעה נעשתה לשם הגנה על ענין אישי כשר של הפוגע; (ג)
 2 הפגיעה נעשתה תוך ביצוע עיסוקו של הפוגע כדין ובמהלך עבודתו הרגיל, ובלבד (ד)
 3 שלא נעשתה דרך פרסום ברבים;
 4 הפגיעה היתה בדרך של צילום, או בדרך של פרסום תצלום, שנעשה ברשות (ה)
 5 הרבים ודמות הנפגע מופיעה בו באקראי;
 6 הפגיעה נעשתה בדרך של פרסום שהוא מוגן לפי פסקאות (4) עד (11) לסעיף 15 (ו)
 7 לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965;
 8 בפגיעה היה ענין ציבורי המצדיק אותה בנסיבות הענין, ובלבד שאם היתה (3)
 9 הפגיעה בדרך של פרסום - הפרסום לא היה כוזב.

10
 11 תנאי לתחולתן של הגנות שבסעיף 18(2) לחוק הוא שהטוען להגנה "עשה את הפגיעה בתום
 12 לב". כאשר בפסיקה פורשה דרישה זו כדרישה לתום לב סובייקטיבי (בגץ 6650/04 פלוני נ'
 13 בית הדין הרבני האיזורי בנתניה, פ"ד סא(1) 581; עא 1697/11 א. גוטסמן אדריכלות בע"מ
 14 נ' אריה ורדי [פורסם בנבו]).

15
 16 כן, לצורך הוכחת תום לב יכול הנתבע להסתייע בחזקה המנויה בסעיף 20(א) לחוק הגנת
 17 הפרטיות, הקובע כי "הוכיח הנאשם או הנתבע שעשה את הפגיעה בפרטיות באחת הנסיבות
 18 האמורות בסעיף 18(2) ושהפגיעה לא חרגה מתחום הסביר באותן נסיבות, חזקה עליו שעשה
 19 את הפגיעה בתום לב.
 20 כאן נקבע בעא 1697/11 א. גוטסמן אדריכלות בע"מ נ' אריה ורדי, [פורסם בנבו] כי ,
 21 "בהקשר זה יבחן בית המשפט את "צורת הפרסום, תוכנו והיקפו כדי לראות אם קיים
 22 המפרסם את חובתו, שלמענה נפרשה ההגנה עליו, או שמא הגדיל תורה וחרג מאותו
 23 'מתחם סבירות' שבהקשרו נוסחה הנורמה החקיקתית" (סגל, בעמ' 199)."

24
 25 לענין תום הלב ראה גם עפ 5026/97 ג'ק גלעם נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו].

26
 27 ומן הכלל אל הפרט : 33.

28
 29 הנתבעת הסבירה מדוע צירפה את תכתובת דוא"ל לתלונתה; היא הצהירה כי הוסבר לה
 30 בלשכת עורכי הדין כי עליה להמציא ראיות על הזיופים שהיא טוענת, וכך היא פעלה. גם
 31 בעדותה חזרה על כך (עמ' 14ש12). כן הנתבעת הצהירה כי היא "סברה בתום לב כי
 32 מחובתה המוסרית החוקית להמציא העתק הימנה ללשכת עורכי הדין הדנה בתלונתה כנגד
 33 התובע על זיופים"; גם בעדותה חזרה על כך "זה לא פרסום, זה כמו שמעלי יש אחראית
 34 שאני חיבת לדווח, גם לשכת עורכי הדין חייבים לדעת מה קורה איתך..." (עמ' 15ש14-15).

35
 36 על רקע דברים אלה ובהתחשב בכך שמדובר במעשה אחד של העברת תכתובת דוא"ל בפני
 37 לשכת עורכי דין בלבד במסגרת תלונה שהתובע כאן הוא צד ישיר לה בענין דומה "טענות
 38 לזיופים", סבורני כי ככל שהייתה "פגיעה בפרטיות התובע, זו לא חרגה מתחום הסביר
 39 והיא נעשתה בתום לב.

40
 41 מנגד התובע לא הצליח להוכיח כי הנתבעת העבירה את התכתובת מתוך רצון וכוונה לפגוע
 42 בו בשמו במשלח ידו כעו"ד ובפרנסתו כטענתו (ראה סעיף 13-12 לסיכומי).

43
 44 סוף דבר

45
 46 אני מורה על דחיית התביעה. 34.

47
 48 אני מחייבת את התובע לשלם לידי הנתבעת הוצאות משפט ושכ"ט עו"ד בסך כולל של 4000
 49 ₪. 35.

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

תמ"ש 60966-05-13

תיק חיצוני:

המזכירות תמציא פסק הדין לצדדים ותסגור את התיק.

ניתן היום, י' אדר ב' תשע"ו, 20 מרץ 2016, בהעדר הצדדים.

ג'מילה ג'בארין כליפה, שופטת

להחלים סגור